

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஆருளிச்செய்த மாணிக்கமாலை

ஸ்ரீமத்க்ருஷ்ணஸமாஹ்வாய நமோ யாழுநஸமிந்வே !
யத்கடாகைத்தலக்ஷ்யாணாம் ஸூலபு: ஸ்ரீதூரஸ் ஸதா॥

“தை, வாதீநம் ஜகத் ஸர்வம் மந்த்ராதீநந்து தை, வதம் தந்மந்த்ரம் ப்ராஹ்மனாதீநம் தஸ்மாத், ப்ராஹ்மனதை, வதம்” என்கிறபடியே உபயவிபூதியும் ஈச்வரனிட்ட வழக்காயிருக்கும். ஈச்வரன் திருமந்த்ரம் இட்ட வழக்காயிருக்கும். திருமந்த்ரம் ஆசார்யனிட்ட வழக்காயிருக்கும். ஆகையாலே, உபயவிபூதிக்கும் நிர்வாஹகணான ஈச்வரனும், அவனை ப்ரதிபாதி, க்கிற திருமந்த்ரமும் ஆசார்யனிட்ட வழக்காகையாலே திருமந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதி, க்கிற ப்ராப்ய ப்ராபங்களிரண்டும் ஆசார்யனாலே என்னத்தட்டில்லை.

ஆசார்யனாவான்: 2 “ஆசார்யோ வேத, ஸம்பந்நோ விஷ்ணுபுக்தோ விமத்ஸர: | மந்த்ரஜ்ஞோ மந்த்ரபுக்தஸர்ச ஸதா மந்த்ராஸர்யஸ் ஶாசி:” || 3 “குருபுக்திஸமாயுக்த: புராணஜ்ஞோ விஶேரஷ்த: | ஏவம் லக்ஷணஸம்பந்நோ குருரித்யபி, தீயதே” || என்கிறபடியே வைதி, காக்டி, ரே ஸரணாய, புக்த, வத்துபுக்தியுக்தனாய், மாத்ஸர்யவியுக்தனாய், ஸகலவேத, ஸாரபூதமாய் ஸகல மந்த்ரங்களுக்கும் காரணமாய் இரண்டு பங்குக்கு ஒரு கையோலை போலே எம்பெருமானோடு இவ்வாத்மாவுக்கு உண்டான அவிநாபூத ஸம்பந்தத்தைக் காட்டக் கடவுதாய் முழுக்காவுக்கு எய்ப்பினில் வைப்பான திருமந்த்ரத்தை புக்தி ஸ்ரத்து, தை, களோடே அர்த்த, ஸஹித்மாக அநுஸந்தித்துப்பெரிய மதிப்பனாய், அர்த்த, காமோபஹ தனன்றிக்கே லோகபரிக்ரஹம் உடையவனாயிருப்பானொருவன் ஆசார்யனாகக்கடவுன்.

கூரத்தாழ்வான் எம்பெருமானார் திருவுள்ளத்திலே சீறியருளினாரென்று கேட்டு “இவ்வாத்மா அவருக்கே சேஷமாயிருந்ததாகில் அவருடைய இஷ்டவிநியோக, ப்ரகாரம் கொண்டு கார்யமென்” என்றார். தன்னை ஆஸர்யித்து வைத்துத் தன் திறத்திலே தீங்கு நினைத்து த்ரோஹியான நாலூரானைப் பெருமாள் 4 “ந காஷமாமி” என்று முனிந்தருள, பெருமானோடே எதிரிட்டு “அவன்நான் பெற்ற லோகம் பெறவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்தார். ஆக, இவ்விரண்டரத்து, ததாலும் ஶரிஷ்யாசார்யக்ரமத்துக்கு ஸ்மாபூமி கூரத்தாழ்வான் என்று அருளிச்செய்வர். வடகூநம்பி “ஆசார்யபத, மென்று தனியே ஒரு

பதும்; அதுள்ளது எம்பெருமானாருக்கேயாயிற்று; ஆகையால் எம்பெருமானார் திருவடிகளே சரணமென்று விபர்வளித்திருங்கோள் ” என்றாயிற்று, தம்முடைய ஶரிஷ்யர்களுக்கு அருளிச் செய்வது.

நல்லடிக்காலத்தில் நம்மாசார்யர்கள் அதிகாரிகளைப் பெற்றாலல்லது புகுவத் ஸம்பந்தம் இருக்கும்படி சொல்லக்கடவுதாயிராது. அதிகாரிகளாவார்: கருந்தரையில் தாங்கள் நின்ற நிலையை அநுஸந்தித்து “இந்நின்ற நீர்மையினியாழ்வாயை” என்றும் “இன்றோடு நாளை யென்றே ஏத்தனை காலமும் போய்க்கிறிப்பட்டேன்” என்றும், “ஏஹி பச்ய ஶரீராணி” என்றும் “இன்னம் கெடுப்பாயோ” என்றும் “இவையென்ன உலகியற்கை” என்றும், “நாட்டுமாணிடத்தோடெனக்கரிது” என்றும் “நாட்டாரோடியல்வொழிந்து” என்றும் “ஓ! ஓ! உலகினதியல்வே” என்றும், கூவி வெருவி இந்நிலத்திற்பொருந்தாமை தோற்றத் துவண்ட சேதனனுக்காயிற்று புகுவத் ஸம்பந்தம் சொல்லுவது. அங்ஙனன்றிக்கே, வாய்க்கரையிலே பொரிபுறந்தடவின ஆநுகூல்யம் கண்டாதல், த்யாஜ்யமான அர்த்தகாமங்களிலே நசையாலேயாதல், நிலை நில்லாத ஒரு ப்ரபுவத்தை நச்சியாதல், ஒன்றாலே வந்ததுவும் துவட்சியில்லாக் கழனிமுண்டர்க்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொன்னாகில் தன் மதிப்பும் கெட்டு, தன் கூற்றிலே ஒதுங்கின புகுவத்ப்ராப்தியும் நமுவவிட முடிந்து, கேட்கிறவனையும் நாஸ்திகனாக்குகிறானித்தனை.

ஆசார்யபேதமும் ஆத்மபேதத்தோபாதி. பிதாவை, மாதுலனை, மாமனாரை, ஸாவித்ரயுபதேஸம் பண்ணினவனை, அத்யயனம் பண்ணுவித்தவனை, ஒரு மந்தரம் உபதேஸித்தவனை, புகுவந்மந்தரம் உபதேஸித்தவனை இப்படி ஆராய்ந்து பார்த்தால் அனேகராயிருப்பர்கள். இவர்கள் அடைய முழுக்காக்களுக்கு த்யாஜ்யர்கள். “இதுவென? புகுவந் மந்தரம் சொல்லுவித்தவனையும் அப்படிச் சொல்லலாமோ?” என்னில் : புகுவதுவதாரங்களும் புகுவத்துக்கணங்களும் எல்லையை என்றும் இறந்திருக்கும், புகுவதுவதாரங்கள் தோறும், புகுவத்துக்கணங்கள்தோறும் திவ்யசேஷந்திரங்கள் தோறும் திருமந்தரங்களும் உளவாயிருக்கும். ஸம்ஸாரத்தில் ஸ்த்ரிபுமானங்கள் ஸம்பர்லேஷிபர்லேஷி ரூபமான ரீகோபாலமந்தரத்தை உபதேஸிப்பாரும், புத்ரப்ரதுமான மந்தரத்தை உபதேசிப்பாரும், ஐஶ்வர்யமென்ன, ஆரோக்யமென்ன, விஜயார்த்தமென்ன, ஶத்ருநிரஸனமென்ன, இவற்றுக்குத் தக்க மந்தரங்களையும் உபதேஸிப்பாரெல்லாம் ஸம்ஸாரத்தை அர்த்திப்பார்களாகையாலே ஆசார்யர்களாக மாட்டார்கள். இவ்வர்த்தம் திருமந்தரத்தைக் குறித்தனரு; விநியோகம் கொள்ளுகிற சேதனனுடைய நினைவைப்பற்ற. விபர்தஸ்பர்ஶமுடைய எம்பெருமான், நீசஸ்பர்ஶ முடைய மந்தரம், நீசஸ்பர்ஶமுடைய ஆசார்யன், இவர்கள் அடைய முழுக்காக்களுக்கு த்யாஜ்யர்கள். விபர்தஸ்பர்ஶமுடைய எம்பெருமானாவான:— இதரதேவாலயங்களில் இருக்குமவன். நீசஸ்பர்ஶமுடைய மந்தரமாவது:— புகுவத்புகுவதகைங்கர்யப்ராப்திக்கு அவ்வருகுண்டான ஆபுாஸங்களடையச்சொல்லுமது. நீசஸ்பர்ஶமுடைய ஆசார்ய னாவான:— இதுக்குப் பறம்புசில ஸம்ஸாரத்தில் மினுக்கங்களைத் தோன்றச் சொல்லு மவன்.

இனி, ஆசார்யன் ஆரென்னில்: புகுவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான ஸ்வவ்யாபார திவருத்திருப்மான ப்ரபத்தியை உபதே, ஶரிக்கிறவன் ஆசார்யனாவான்; “ஸர்ரிய: பதியான எம்பெருமானையே ரக்ஷகனென்று விஶ்வவளித்து நிரப்பறனாயிரும்” என்று அருளிச்செய்ய மவன். ஸதாசார்யன் ஸச்சி, ஷ்யனை புகுவத்ப்ரஸாதத்தாலே திருந்தின ஶ்ரீவைஷ்ணவ னென்று மிகவும் ஆத்திரத்துக்கொண்டு போரும். ஸச்சி, ஷ்யனும் ஸதாசார்யனுடைய ஆத்திரத்தைக் கண்டு இறுமாவாதே தன் கருந்தரையை உணர்ந்து “புகுவத்துவிமுக, னாய் ஶப்தாதி, விஷயங்களிலே மண்டி உருமாய்ந்து கைகழிந்து நின்ற என்னை முதலடியிலே அத்தேவேஷம் பற்றாசாகக் கொண்டு தன்னுடைய நிரவதி கக்ஞபையாலே ரக்ஷித்தருளின மஹோபகாரகன்” என்றும், “ஆசார்யனாலே இப்பேறுபெற்றேன்” என்றும், “என்னைத் தீ மனங்கெடுத்தாய்” என்றும், “மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்” என்றும், “உனக்கென செய்கேள்” என்றும், ஆசார்யன் பண்ணின் மஹோபகாரத்துக்கு ப்ரத்யுபகாரம் தேடிக் காணாமல் தடுமாறி, ““குருரேவ பரம் ப்ரஹ்ம குருரேவ பராகதி: குருரேவ பரா வித்யா குருரேவ பரம் தநம்! குருரேவ பர: காம: குருரேவ பராயணம், யஸ்மாத் ததுபதே, ஷ்டா ஸெள தஸ்மாத், குருதரோ குரு:” என்கிறபடியே இஹபரலோகங் களிரண்டும் ஆசார்யன் திருவடிகளே என்றும், த்ருஷ்டாத்திருஷ்டங்களிரண்டும் அவனே என்றும் நினைத்திருக்கும். ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஹிதத்தைச் செய்யுமவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய ப்ரியத்தைச் செய்யுமவன். “ஆசார்யன் ஶரிஷ்யனுடைய ஆத்மயாத்ரையைத் தனக்கு தே, ஹ யாத்ரையாக நினைத்திருக்கும்” என்று விஶ்வவளித்திருக்கிறதற்கு மேலில்லை. ஶரிஷ்யனும் அப்படியே ஆசார்யனுடைய தே, ஹயாத்ரையைத் தனக்கு ஆத்மயாத்ரையாக நினைத் திருக்கும். ஆசார்யனாவான், ஶரிஷ்யனுடைய உயிரை நோக்கும். ஶரிஷ்யன் ஆசார்யனுடம்பை நோக்கும். ஶரிஷ்யவஸ்துவை ஆசார்யன் விநியோகும் கொள்ளக் கடவனல்லன். “ஶரிஷ்யவஸ்துவை விநியோகம் கொள்ளுகிறான்” என்றிருக்கும் ஆசார்ய னுடைய அறிவையும் ஶரங்கிக்க அடுக்கும். ஆசார்யனுக்குத் தன வஸ்துவை உபகரிக் கிறேன் என்றிருக்கும் சிஷ்யனுடைய அறிவையும் ஶரங்கிக்க அடுக்கும். “ஸர்ரமர்த்தம் ப்ராணஞ்ச ஸதாகுருப்யோ நிவேதயேத்” என்றும், “உற்று எண்ணில் அதுவும்மற்றாங்கவன்தன்னது” என்றும் சிஷ்யனுக்கு ப்ரதிபத்தி யாகையாலும், இந்த ருசியை விளைப்பித்தான் ஆசார்யனா கையாலும் ஆசார்யனுக்கும் ஶரிஷ்யனுக்கும் ஒரு நினைவேயாகவேணும். ஆசார்யன் பொறைக்கு இலக்கான ஶரிஷ்யனுக்கு புகுவத்தினானமே கைவந்ததென்ன ஒண்ணாது. ஆசார்யன் கண்வட்டத்தில் வர்த்திக்கிற ஸச்சி, ஷ்யனுக்கும் ஆசார்யன் ப்ரியமே செய்கை யாலே கோபத்துக்கு ஹேதுவில்லை. ஆகையால் பொறை குமரிருந்து போமித்தன. ஆசார்யன் அர்த்தகாமங்கள் ஹேதுவாகப் பொறுக்கவும் வெறுக்கவும் ப்ராப்தியில்லை. இனி இவனுடைய ஹிதருபமாக வெறுத்தானாகிலும் அதுவும் ப்ராப்யாந்தர்க்கதுமாகக்கடவுது.

மட்டியூரரங்கத்தானும், மணிகையோசைப்பிள்ளானும், பெற்றியும், தஞ்சீயருமாக எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே நஞ்சீயரைப் பார்த்து “ஓரு வைஷ்ணவன்

ஓராசார்யன் ஸ்ரீபாதுத்திலே புகுவத்ஸம்பந்தத்தைப் பண்ணி வேறோராசார்யன் ஸ்ரீபாதுத்திலே ஸ்வரூப சரிசைஷயாயிருந்தது. இருவர் பக்கலிலும் இவன் அநுவர்த்திக்கும்படி எங்ஙனே? "என்று விண்ணப்பங்கெய்ய "ஆரைத்தான் நீர் விடப்பார்க்கிறீர்? முற்படக் கருந்தரையிலே ஒரு நல்வார்த்தையைச் சொல்லுமவர். சரியான எம்பெருமானுடைய திருவடிகளையே விபர்வளித்து நிர்ப்புறனாயிரும்" என்று அருளிச்செய்யுமவர். பின்பு அவனைக் குறித்து ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுமவன் "தீரார் ஸ்ரீபாதுத்திலே உடையார்?" என்று கேட்டு இவனை ரக்ஷித்த ஆசார்யனுக்கு ஒரு ப்ரியம் செய்தானுமாய், இவன் ஹிதத்தின் மேலெல்லை நிலத்தைப் பிடித்து உன் ஆசார்யன் திருவடிகளையே விபர்வளித்து நிர்ப்புறனாயிரும்" என்றாயிற்று வார்த்தை சொல்லுவது. ஆகையால் இருவரும் உபாதேயதமர்" என்று அருளிச் செய்தார். "ஏகாக்ஷரப்ரதாதாரம் ஆசார்யம் யோவமந்யதே சர்வாந்யோநிஶரதம் ப்ராப்ய சண்டாலேஷ்வபி, ஜாயதே" || என்னக் கடவுதிறே. "முமுக்ஷூக்களுக்கு மாதாபிதாக்கன் ஆர்?" என்று கேட்க சர்வர்மேவ மாதாபிதரெள ஜநயதः" என்கிற மாதாபிதாக்களும், १०. தவம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா" பிதா மாதா ச மாதவः என்று பொதுவான மாதாபிதாக்களும் இவனுக்கன்று. அவர்களுமல்ல. இனியாரென்னில், திருமந்த்ரம் மாதாவாயும் பிதா ஆசார்யனும் என்று அருளிச்செய்வர். இத்தை நினைத்திறே நஞ்சீயரை அனந்தாழ்வான் "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்துத், வயத்திலே வளர்ந்துத், வயநிஷ்டரானீர்" என்று வாழ்த்திற்றும். ११. "உத்பாதகப்ரஹ்மபித்ரோ: குரியாந் ப்ரஹ்மத: பிதா" என்றும் உண்டு.

"முமுக்ஷூக்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திலே இருக்கும் நாள் உசாத்துணையார்? பொழுது போம்படி என்?" என்று நஞ்ஜீயரைப் பிள்ளை கேட்க, முமுக்ஷூவென்று ஒரு ஜாதியன்று; ஒரு ஆஸ்ரமமன்று; மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையவனை முமுக்ஷூ வென்றதித்தனை; இவனுக்கு உசாத்துணையும் இவனோடே சேர்ந்து போது போக்குமுள்ளதும் விரஜைக்கு அக்கரையிலே போனாலிறே. இவ்விருப்பிலே ஓராசை யுடையவனுக்கன்றோ துணை வேண்டுவதும் போதுபோக்குமுள்ளதும். இருக்கும் நாள் பிராட்டிக்கு ஸங்கையில் உசாத் துணையுண்டாகில் இவனுக்கும் ஸம்ஸாரத்தில் துணை யுண்டு. அறிவு நடையாடின முமுக்ஷூவுக்கு ஸம்ஸாரம் பிராட்டிக்கு ஸங்கையோபாதியிறே. அவளுக்கு ராவனன் அபிமானித்த அஸோகவனிகையோபாதி, இவனுக்கு இவ்வுடம்பு. அவளுக்கு மார்சனுடைய தோற்றுவோபாதி இவனுக்கு விஷயப்ராவன்யம். 'அகற்ற நீ வைத்த மாயவல்லைம் புலன்கள்' என்னக் கடவுதிறே. அவளுக்கு ராவனன் தோற்றுவோபாதி இவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தின் தோற்றுவ. அவளுக்குத் தர்ஜனபுரத் ஸனாதி, களைப் பண்ணும் ராக்ஷஸி களோபாதி இவனுக்குப் புத்ரமித்ராதி, கள். ஏகாக்ஷி, ஏககர்ணிகைகளோபாதி இவனுக்கு அஹங்காரமகாரங்கள். அவளுக்கு ஸ்ரீவிப்புஷணாழ் வானும் பெண்மகளும் போலே இவனுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் உசாத்துணையாயிருக்கும் படி. அவளுக்குத் திருவடி தோற்றுவோபாதி இவனுக்கு ஆசார்யன் தோற்றுவும். அவளுக்குத் திருவடி வர்ஷித்த ஸ்ரீராமகுணங்களோபாதி இவனுக்கு ஆழ்வார்கள்

அருளிச்செயல்களும், ஸ்ரீராமாயண மஹாபாரதாதி, படுகுவத்கதை, களும். அவனுக்குத் திருவடி கொடுத்த திருவாழி மோதிரத்தோபாதி இவனுக்கும் ஆசார்யன் திருவள்ளமான திருமந்தரம். அவனுக்குத் திருவாழிமோதிரம் சாத்தின மணிவிரலை நினைப்பது, அனைத்ததிருத்தோளை நினைப்பது, அவ்வழியாலே திருமேனியை முழுக்க நினைப்பதாய் இலங்கையில் தனியிருப்பையும் மதியாதே பெருமானோடே ஒரு படுக்கையிலே இருந்தாற்போலே இவன் திருமந்தரத்தில் ப்ரதமாக்ஷரத்தில் சொல்லுகிற ரக்ஷகத்வபேரவித்வங்களை நினைத்து அந்த ரக்ஷகத்வபேரவித்வங்களுக்கு இடைச் சுவரான அந்யபேரவுத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்ய நிஷேதத்தைப் பண்ணித் தன்னை அநந்யார்ஹபேரவுமாக்கின அவதாரணத்தை நினையா, அவ்வநந்யார்ஹபேரவு வஸ்துவுக்கு உஜ்ஜீவனம் நிருபாதிகபேரவியானவனுக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கை யென்கிற அர்த்தத்தைக் காட்டும் நாராயணபத்தை நினையா, இப்படித் திருமந்தரத்தில் அர்த்தாநு ஸந்தானத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் இருப்பையும் மதியாதே பாமருமூலகத்துள்ளே தெளிவற்ற சிந்தையராய் வர்த்திப்பர்கள். பிராட்டிக்கு லங்கையிலே பொழுது போக்கு போலே முழுக்ஷாவுக்கு ஸம்ஸாரத்திலே பொழுதுபோக்கு. ஸம்ஸாரிகளிற் காட்டில் முழுக்ஷாவுக்கு (இவ்விடத்தில் சில வார்த்தைகள் விட்டுப் போயிருக்கின்றன). லங்கையிலுள்ளார், தன்னிலமான வாசி தோன்ற உண்பாருறங்குவாராய், ப்ரவருத்தி நிவருத்திகளோடே போதுபோக்காய், பிராட்டி ஊனுமுறக்கமுமின்றிக்கே, பத்துக்கோடி செந்நாய்க்கு நடுவே ஒரு மான் பேடைஇருந்தாற்போலே, பெருமான் தோன் வீரத்தை அநுஸந்தித்து, அவ்வீரத்துக்கு ஒரு இ(கு)?றையான ப்ரவருத்திநிவருத்திகளுக்கு கஷ்டமையன்றிக்கே துரும்பு நறுக்காதே இருந்தாற்போலே முழுக்ஷாவுக்கும் ‘உண்ணா நாள் பசியாவதொன்றில்லை’ என்றும், ‘நாட்டுமானிடத்தோடெனக்கரிது’ என்றும், ‘நாட்டா ரோடியல் வொழிந்து’ என்றும், ‘கூவிக்கொள்ளும் காலம் இன்னம் குறுகாதோ’ என்று மிகுக்கை. ஸம்ஸாரிகளுக்கு வாஸஸ்தானம் ஒரு க்ராமமாத்ரமாய், ஆஸ்ரயம் கேட்க்க ஜ்ஞாமிருப்பானோர் எவியெலும்பனாய், ப்ரயோஜனமும் வயிறு வளர்க்கையாயிருக்கும். மூழுக்ஷாவுக்கு இருப்பிடம் எம்பெருமானேயாய், ஆஸ்ரயம் எம்பெருமானேயாய், ப்ரயோஜனமும் கைங்கர்யமேயாயிருக்கும். ‘வைத்த பரிசிது காண்மின்’ என்று இந்நிலத்துப் போருந்தாமையுட். பொருந்தின நிலத்தில் புகப்பெறாமையும் வடிவிலே தோற்றும் படியாய் கண்கள் அகம்பொழுக நினைந்திருந்தே சிரமம் தீர்ந்தேன்’ என்றிருப்பர்கள். (என்று நஞ்சீயர் அருளிச்செய்தார்.)

இவ்விருப்பில் பொருந்தாமை விளைப்பித்து இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே கருந்தரையிலே புகுந்து படுகுவத்துவிஷயத்தை உபகரித்த ஆசார்யனுக்கு ஶரிஷ்யன் பண்ணும் உபகாரமேதன்னில்: ஆசார்யவிஷயீகாரத்துக்கு இவ்வருகு ஶரிஷ்யன் நல்வழிக்கு உறுப்பாக நடக்கும் நடக்கைகளடைய ஆசார்யனுக்கு உபகரித்தானாக வாரித்து, ஆசார்யன் திருவள்ளத்தில் அநுஸந்தித்திருக்குமது. அவையாவன:- தன் மூன்றாவது நடக்கையும்; பிறருடைய குணாகுணநிருபணம் பண்ணாதொழிகையும்;

மாணிக்கமாலை (6)

ஸ்வதே,ாஷத்தில் ஸர்வஜ்ஞாயிருக்கையும், பரதே,ாஷத்தில் அஜ்ஞாயிருக்கையும்; அந்யபேரவைத்வம், ஸ்வஸ்வாதந்தர்யம், தே,ஹாத்மாபி,மானம், ஆத்மஸ்துதி, பரநிந்தை, என்கிற எல்லை மயக்குக்கள் பரிஹரித்து நடக்கையும்; எம்பெருமானுடைய வாய் புகு சோற்றைப் பறியாதொழிகையும்; அதாவது: எம்பெருமானுடைய வகுத்த ரசஷ்கத்வத்தைத் தான் தனக்கு ரசஷ்கனென்றிருக்கை; ஆசார்யனையும், திருமந்த்ரத்தையும், எம்பெருமா னையும், அவமானம் பண்ணாதொழிகையும்; ஆசார்யனை அவமானம் பண்ணுகையாவது:- தன் முன்னடி பார்த்து நடவாதொழிகையும், அவன் அருளிச்செய்த திருமந்த்ரத்தைத் தரையில்லாத்தரையிலே சிந்தி இழக்கையும்; திருமந்த்ரத்தை அவமானம் பண்ணுகை யாவது:- திருமந்த்ரத்தை மறக்கையும், திருமந்த்ரம் அருளிச்செய்த ஆசார்யனை அநாது,ரிக் கையும், திருமந்த்ரத்தால் ப்ரதிபாதி,க்கிற அர்த்தத்தின் படியொழிய அந்யபேரவைத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தரிய தே,ஹாத்மாபி,மாநாதி,களிலே மொத்துண்டு கிட்டம் தின்ற மாணிக்கம் போலே உருமாய்ந்து போகையும்; எம்பெருமானை அவமானம் பண்ணுகையாவது:- அவனுடைய ரசஷ்கத்வத்துக்கு இடைச்சுவரான சேஷ்தரஜ்ஞரை ரசஷ்கராக நினைத்து அவர்கள் வாசல்கள் தோறும் நுழைந்து ஸர்வேஸ்வரனை ஸ்துதிக்கிற நாக்கை இட்டு, புரோட,ாசத்தை நாய்க்கிடுமாப்போலே சேஷ்தரஜ்ஞரை ஸ்துதிக்கையும்.

எம்பெருமானுக்கும் ஆத்மாவுக்கும் ப்ராப்தி அவிநாபு,தமாயிருக்க, புருஷகாரம் வேண்டுவானென்னென்னில்: இருக்கிற ஸம்ஸாரமும், எடுத்த உடம்பும், இந்த ப்ராப்திக்கு இடைச்சுவரான அந்யபேரவைத்வ ஸ்வஸ்வாதந்தர்யதே,ஹாபி,மாநாதி,களை விளைப் பித்துத் தன்னை மறந்து உருமாயப்பண்ணுமதாகையாலே ஸாபராதனான தன் படியையும், அபராது,த்தையும் அறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனுமாய், அறிந்தபடி அநுபு,விப்பிக்கைக்கு ஸர்வூக்தியுமாய், தான் ஸ்வதந்தரனுமாயிருக்கையாலே இவன் அபராது,த்தைக் கண்டு அழியச்செய்யாமைக்குப் புருஷகாரம் வேணும். ஆனால் பிராட்டிக்கும் எம்பெருமானுக்கும் ப்ராப்தி ஒத்திருக்குமாகில் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்: இருவர்க்கும் இரண்டு கு,ணமுண்டாகையாலே. எம்பெருமானுக்கு ஸ்வஸ்வாதந்தர்யமும் நீர்மையுமண்டு. பிராட்டிக்கு வெறும் நீர்மையே வடிவாயிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில்; மத்யராத்ரியிலே காதுகரும் கூட இரங்கும்படியான பரரணாகதியை முன்னிட்டுக் கொண்டு வந்த ஸ்ரீவிப்பி,ஷணாழ்வானையுங்கூட ¹² “ வத்யதாம் பத்யதாம் ” என்ன ஒரு நிலை நின்று கைக்கொண்டது பெருமான் ப்ரக்ருதி; தன்னை நலிந்த ராக்ஷஸிகளுத் திருவடி நலியப்புக, பெருமான் பரிகரமென்று மதியாதே ¹³ “ந கபர்சிந் நாபராத்யதி ” என்று பிராட்டி ப்ரக்ருதி.

ஆனால் பிராட்டியும் ஆசார்யனும் இரண்டு புருஷகாரம் வேண்டுவானென்னென்னில்: “ பரரண்யன் குறையும் பரரணாக,தன் குறையும் தீர்ந்து இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம் பெறுகைக்காக ” என்று அருளிச்செய்தார். கு,ருபரம்பரையை முன்னிடவே பரரணாக,தன் குறைதீரும். பிராட்டியை முன்னிடவே பரரண்யன் குறை தீரும். பரரண்யனுக்குக்

குறையுண்டோ? என்னில்: நித்யவிபூதி போலே தெளிவிசும்பன்றிக்கே இருள் தருமாஞாலமான ஸம்ஸாரத்திலே வர்த்திக்கிற சேதநனை இந்நிலத்தின் தன்மை பாராதே பிழை எழுதும் ஸ்வாதந்தர்யம் பராண்யனுக்குக் குறை. அக்குறை பிராட்டியை முன்னிடவே தீரும். எம்பெருமான் இவ்வாத்மாவைப் பற்றும்போது பிராட்டியையும் ஆசார்யனையும் முன்னிட்டாயிற்றுப் பற்றுவது. ஆத்மா எம்பெருமானைப் பற்றும்போது பிராட்டியையும் ஆசார்யனையும் முன்னிட்டாயிற்றுப் பற்றுவது. இவ்வர்த்தம் இளையபெருமான், ஸ்ரீவிப்பிஷண்ப்பெருமான், ஸ்ரீகுறைப்பெருமான், திருவடி, மஹாராஜருள்ளிட்டார் பக்கலிலும் காணலாம். எம்பெருமானுக்கு ரக்ஷித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும். பிராட்டிக்கு ரக்ஷிப்பித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும். ஆசார்யனுக்கும் இவ்வர்த்தம் அறிவிப்பித்தே ஸ்வரூபம் பெறவேணும். இவ்வர்த்தமறிந்து அத்யவஸித்தபோதே ஸ்வரூபஸித்தி. சேதனனுக்கு அர்த்தகாமத்தில் நசையறவே ஆஸ்ரயம் நிறம் பெறும். அஹங்காரமமகாரமற வைஷ்ணவத்வம் நிறம் பெறும். இவைதான் புகுவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபுந்தகங்களாயிருக்கும்.

புகுவத்ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபுந்தகமான ஸ்வவ்யாபாரநிவருத்தி ப்ரபத்தி. “ப்ரபத்தி யாவது, ஒன்றை விட்டு ஒன்றைப் பற்றுகை” என்று ஆழ்வான் பணிக்கும். அதாவது:- அஜ்ஞாய், அஸக்தனாய், அப்ராப்தனான தன்னை விட்டு, ஸர்வஜ்ஞாய் ஸர்வ ஸக்தியாய் ப்ராப்தனுமான எம்பெருமானைப் பற்றுகை. ப்ரபத்திக்கு ஸ்வரூபம் ஏது? அங்கும் ஏது? ப்ரமாணம் ஏது? அதிகாரிகள் ஆர்? என்னில்: திருவடியைக் கட்டின ப்ரஹ்மாஸ்தரம் சண்டிகயிறு காண விட்டுப்போனாப்போலே தன்னையொழிந்த உபாயாந்தரங்களைப் பொறாதொழிகை ஸ்வரூபம். இதரோபாயத்யாகும் அங்கும். ஸகல ப்ரமாணப்ரதி பாத்யனான எம்பெருமான் தானே ¹⁴“மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே” என்று அருளிச்செய்கையாலே அது தானே ப்ரமாணம். தானும் பிறரும் தஞ்சமென்றிருக்கும் நன்மைக்கு, எம்பெருமானுக்கு அவ்வருகு இல்லையென்றிருக்கையும், பிறருடைய அநர்த்தாப்யுத்யங்கள் தன்னதென்றிருக்கையும் இவை தொடக்கமானவை (அதிகாரி ஸ்வரூபம்). அர்த்தச்சரத்தை, பிறந்தபோது தேஹாத்மாபிமானம் போயிற்றில்லையாகக் கடவது. தன்னையுள்ளபடி ஆராயுமன்றும் பிறருடைய குணாகுண நிருபணம் பண்ண அவஸரமில்லை; ப்ராப்தியுமில்லை. எம்பெருமானை உள்ளபடி ஆராயுமன்றும் பிறருடைய குணாகுண நிருபணம் பண்ண அவஸரமில்லை; ப்ராப்தியுமில்லை. சைதன்யம் நடையாடினவன் தன்னைப் பார்த்துத்தளர்தல் எம்பெருமானைப் பார்த்துத் தேறுதல் செய்யுமித்தனையொழிய பொழுதைப் பழுதே போக்கான். இனி, பிறருடைய குணாகுண நிருபணம் பண்ணுகிறது, புகுவத்ஜ்ஞானம் நெஞ்சிற்படாமையாலே. உனர்த்தி அற்றவன் உறங்குகிறானாயிறேயிருப்பது. ¹⁵“மந ஜ்ஞாநே”என்கிற தாது.

அசித்துக்கும் ஒரு குணமுண்டு. ஈஸ்வரனுக்கும் ஒரு குணமுண்டு. அசித்து தன்னை அபிமானித்தாரைப் பிறர் காலில் துவளவொட்டாது. தேஹாத்மாபிமானி பிறர் காலில் துவளான் ¹⁶“ ந நமேயம்” என்றிருக்குமதொழிய எம்பெருமானயாதல், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்

களையாதல் வணங்கானே. எம்பெருமானும் தன்னை அபிமானித்தாரைப் பிறர் காலில் துவளவொட்டான். திருமந்த்ரநிஷ்ட₂ன் அஸத்துக்கள் காலில் வணங்கான். ஆத்மா ப்ரக்ருதியை அண்டைகொண்டு எம்பெருமானை உறுமுதல், எம்பெருமானை அண்டை கொண்டு ப்ரக்ருதியை உறுமுதல் செய்யுமதோழிய ஒன்றில் நில்லாது. ஹிரண்யன் ப்ரக்ருதியை அண்டைகொண்டு எம்பெருமானோடே எதிரிட்டு முடிந்து போனான். ஸ்ரீப்ரஹ்லாத₂ாழ்வான் எம்பெருமானை அண்டைகொண்டு ப்ரக்ருதியை எதிரிட்டு வாழ்ந்து போனான். ப்ரக்ருதியைச் செறியச்செறிய அந்தகாரம் மிகும். எம்பெருமானைச் செறியச் செறிய வெளிச்செறிப்பு மிகும். ஹிரண்யராவணாதி₂கள், கைகேயி, கூளி பக்கலிலே காணலாம். த்ரிஜிடை, விபீ₂ஷணாழ்வான் பக்கலிலேயும் காணலாம். ப்ரக்ருதியினுடைய அஸ்திரத்வாதி, தே₂ாஷங்களை ஆசார்யன் காட்டக்கண்ட சேதநனுக்கு இவ்வர்த்தம் நெஞ்சிற்படாதாகில் புகுவத்ப்ராப்தியளவும் புயங்கெட்டிருக்க விரகில்லை. “தேந்ரேலென்னை உன் பொன்னடிச்சேர்த்தொல்லை வேறே போக எஞ்ஞான்றும் விடல்” என்பது, “மங்கவொட்டு” என்பது, “இந்நின்ற நீர்மை” என்பது, “இது கண்டாய்” என்பதாய் “வழித்தங்கு வல்வினையை மாற்றானோ” என்பதாய், “நடுவேயோருடம் பிலிட்டு” என்று அஞ்சிக்கூப்பிடாநிற்பர்கள். புகுவத் ஸம்பந்தம் பண்ணின பின்பு இவ்வுடம்பைக் கண்டுவைத்து அஞ்சாதே இருந்தவனுடைய ஜ்ஞானத்தை பேராதி₂க்க வடுக்கும்.

ஆத்மா அச்சேது₂யனாய், அது₂ஹ்யனாய், அக்லேது₂யனாய், அபோஷ்யனாய், ஸர்வகுதனாய், ஜ்ஞானானந்தஸ்வரூபனாய், புகுவச்சே₂ஷபுதனாயிருந்து வைத்து ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தாலே மக்னனாய்க்கொண்டு உருமாய்ந்து ^{17..} அஸந்நேவ ஸ புவதி” என்று உண்டாயிருக்கச்செய்தே இல்லாதார் கணக்காய் நின்ற நிலையை ஆசார்யன் காட்டக் கண்ட அனந்தரம் விரோதி₂ கழிந்து ப்ராப்யதே₂ ஶரத்திலே புகுருமளவும், ராகஷஸிகள் மத்யையிலிருந்த பிராட்டியடைய தனியிருப்பைப் போலவும் காலாக்னி மத்யையிலகப்பட்டாரைப் போலவும் ஹாலாஹலவிஷத்தினிடை அகப்பட்டாரைப் போலவும் இதனுடன் பொருந்தாமை தோற்றப் பெருங்கூப்பீடாகக்கூப்பிட்டு இத்தை விடுவிக்கவல்ல மஹாபுகுவதர்களான ஸத்துக்களுடைய ஸஹவாஸங்களால் பெற்ற புகுவத் க்ருபையாலும், ஸ்வரூபயாத₂ாதம்யத்தாலும் வெளிச்செறிப்புப் பிறந்து இவ்விரோதியை விடுவித்துக் கொள்ளுகையிலே த்வரை விஞ்சிச்செல்லாநிற்கும். ^{18..} ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷ: அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸார: ” என்கிறது. ஜ்ஞாநமாகிறது ஜ்ஞேயமாகிற புகுவத்ஸம்பந்தத்தை அறிந்து, ஸம்பந்தத்துக்கு விரோதி₂யான ஸம்ஸாரஸம்பந்தம் பொறாதோழிகையிறே. அஜ்ஞாநாத் ஸம்ஸாரமாகிறது: புகுவத்ஸம்பந்தத்துக்கு விரோதி₂யான ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களோட்டைச்செறிவு ஸம்ஸாரம் ஆகிறதென்றபடி. அநாதமநி ஆத்மபுத்தி₂யும், அஸவே ஸ்வம்புத்தி₂யும் கர்மபரம்பரையும் ஸம்ஸார ஹேது. புகுவத் ப்ரஸாத₂ பரம்பரை மோக்ஷஹேது.

சேதநனுடைய அஹமர்த்தமறியலாவது, தேவோத்மாபிமாநிகளோடொத்த தனக்குத் தான் தேடும் நன்மைகள் அடையத் தனக்கு நாசரமென்றிருக்கை. நஞ்சீயர் ஸ்ரீபாதத்திலே யுடையாரோரு ஸ்ரீவைஷ்ணவர் தம்முடைய அந்திமத்தையில் “இவ்வவஸ்தை, வில் எனக்குத் தஞ்சமாக நீ வைத்திருக்கலாவது ஏது?” என்று விண்ணப்பம் செய்ய “இப்போது இந்தினைவும் கூட அறுகை” என்று அருளிச்செய்தார். அதாவது: ஜ்ஞானம் பிறந்த பின்பு ஜ்ஞாநகார்யமான கைங்கர்யம் கைபுகுரும் தேவரவிபேரஷத்திலே செல்லுமளவும் அவிவு நடையாடின சேதநனுக்கு ஆபத்தென்றபடி. ¹⁹“ஆத்மநோ துர்த்தராபத்திம் விமருஸ்ரீ ச ஹரேர்கு, ஜாந்” என்கிறபடியே. ஆதலால் தன்னுடைய நினைவு மாறினால்லது ²⁰“ஸ்மராமி”யும் ²¹“நயாமி”யும் புலியாதென்று அருளிச்செய்வர். இவ்வளவு உபாயத்தை ஒடவைத்தது ஏகபத்தும். உபேயத்தை ஒடவைத்தது மேலில் நமஸ்ஸூ. உபாயத்தை நிலையிட்டார்கள், பிராட்டி, துரௌபதி, திருக்கண்ண மங்கையாண்டா னுள்ளிட்டார்கள். உபேயத்தை நிலையிட்டார்கள், இளையபெருமாள், பெரியஉடையார், சிந்தயந்தி, பிள்ளை திருநறையூரரையர். எங்ஙனேயென்னில் ²²“ஸ்ரீதோ புவ” என்னவல்லவள் தன்னுடைய தனியிருப்பையும் மாற்ற வல்லளாயிருக்க, பெருமாஞ்சையை வீரத்துக்குக் கொத்தையாமென்று துரும்பு நறுக்காதிருந்தபடியாலும், வஜ்ஜையில்லாத கோஷ்டியிலே, வஜ்ஜையை உடையவன் கையிலே தன்னுடைய வஜ்ஜையைப் பொகட்டு நிர்லஜ்ஜையா யிருந்தபடியாலும், தன் பரபரப்பை மாற்றா, வகுத்தவன் வாசலிலே தன்னைப் பேணாது ஒதுங்கினபடியாலும், உபாயத்துக்கு ஸ்ரீமாபூமி அவர்கள். ‘நில்’ என்ன ²³“குருஷ்வ” என்ற படியாலும் ²⁴“அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி” என்றபடியாலும் ²⁵“கரியதாமிதி மாம் வத,” என்ற படியாலும் ²⁶“லக்ஷ்மணேந குதாம் குதிம்” என்கிற படியான ப்ராப்தியாலும், ²⁷“ஸஹஜ கைங்கர்ய விதுய:” என்கிற அர்த்தம் கைப்பட்டது அவர்க்கேயாகையாலும், பெரிய உடையாரும், சிந்தயந்தியும், பிள்ளை திருநறை யூரரையரும் வகுத்த விஷயத்தைப் பிரித்துத் தந்தாழுடைய உடம்பைப்பேணாதபடியாலும், வகுத்த விஷயத்தைக் கண்ட மாத்ரத்திலே விரோதியான உடம்பை விடுகையாலும், உபேயத்துக்கு ஸ்ரீமாபூமி இவர்கள்.

இதரோபாயத்யாக, பூர்வகமாக அவனே உபாயமாகவேணும் என்னும் உபேய ப்ரார்த்தனையை “த்வயம்” என்கிறது. இவ்வர்த்தம் நெஞ்சில் பட்டவர் பிராட்டியைப் போலே துரும்பு நறுக்காதே ஓழியும். துரௌபதி, யைப்போலே தன்னுடைய வஜ்ஜையைப் பொகட்டிருக்கும். திருக்கண்ணமங்கையாண்டானைப்போலே பரபரப்பற்று வகுத்தவன் வாசலிலே தன்னைப் பேணாது ஒதுங்கும். இளையபெருமாஞ்ச, பெரியவுடையாரும், பிள்ளை திருநறையூரரையரும், சிந்தயந்தியும் போலே தந்தாமை முடித்தும் ஸ்வரூபமழியாமல் நோக்கி நிற்பர்கள்.

ஆசார்யாங்கீ, காரானந்தரத்திலே குருபரம்பரையையும், திருமந்தரத்தையும், சரம ஶர்லோகத்தையும் அநுஸந்தித்து இருந்த இடமறியாமல் தன்னை ஒருங்கவிட்டுக் கொண்டு, தன்னைக் கரையேற்றவல்லனாய், அர்த்தகாமோபஹதனல்லாதானோரு பாராத்வ நிஷ்டன் கையிலே தன்னைப் பொகட்டு நிர்ப்பறனாயிருக்கைக்கு மேலில்லை.

இவனுக்குப் பரிஹரிக்க வேண்டுவது: தேவதாந்தரபுஜநம் பண்ணுவாரோட்டை ஸம்பந்தி₄ களுடைய ஸஹவாஸம் விநாபரமென்றஞ்சித் தவிரவும், புகுவத்ஸ்வத்தை வருந்தியாகிலும் அபஹரித்து ஜீவியாதொழிகையும், புகுவத்ப்ராப்திக்கு விரோதி₄யான விஷயப்ராவண்யம் தன்னை முடிக்குமென்று அஞ்சிப்போரவும், ஆசார்யனளவில் ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்கள் நிமித்தமாக வரும் அநர்த்தம் பரிஹரித்துப்போரவும், நிலை நின்ற புகுவதுபசாரம் வருந்தியும் பரிஹரித்துப்போரவும் வேணும்.

“ஓரோவதாரங்களிற்செய்த ஆனைத்தொழில்களைல்லாம் ஒரோ புகுவதாபசாரம் பண்ணின புலம் அநுபுவிப்பிக்கைக்காக” என்று ஜீயர் அருளிச்செய்வர். நல்லடிக் காலத்தில் நம்மாசார்யர்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைத் தங்களோபாதி ப்ரக்ருதிமான்களாக நினைத்திருக்கும் புல்லிமையின்றிக்கேயாயிற்று இருப்பது: ‘திருவடைமன்னர்’, ‘செழுமா மனிகள்’, ‘நிலத்தேவர்’, ‘தெள்ளியார்’, ‘பெரு மக்கள்’, ‘பெருந்தவத்தர்’, ‘உருவடையாளினையார்’, ‘ஒத்து வல்லார்’, ‘தக்கார் மிக்கார்’. ‘வேதம் வல்லார்’, ‘வேதவிமலர்’, ‘சிறு மாமனிசர்’, ‘எம்பிரான்றன சின்னங்கள்’ என்று நம் குலநாததூரான ஆழ்வார்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இப்படித் திருநாமம் சாற்றுகையாலே, கேவலம் தன்னோடொக்க ஒரு மனுஷ்யரென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை நினைத்திருக்கை புகுவதாபசாரம். புகுவதுபசாரம் பண்ணுகையாவது: எம்பெருமானுடைய நற்சீவனான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திறத்துப் பண்ணுமபசாரம். புகுவதாபசாரம் பண்ணுகையாவது: ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய உயிர் நிலையான எம்பெருமான் திறத்துப் பண்ணுமபசாரம். புகுவதஸம்ஸ்ரேலேஷம் புகுவத்ஸம்ஸ்ரேலேஷத்தையும் பிறப்பிக்கும். புகுவத்ஸம்ஸ்ரேலேஷம் புகுவத ஸம்பர்லேஷ பர்யந்தமாயல்லது இராது. அபுகுவதஸம்ஸ்ரேலேஷம் புகுவத விஸ்ரேலேஷத்தையும் பிறப்பித்து, புகுவத்விஸ்ரேலேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அபுகுவதஸம்ஸ்ரேலேஷம் பிறப்பித்து, அபுகுவதவிஸ்ரேலேஷத்தையும் பிறப்பித்து இவனையும் எடுத்துக் கரைமரம் சேர்த்துவிடும்.

இவ்வெல்லைமயக்கு ஆசார்யன் கண்வட்டத்திலே வர்த்திக்குமவனுக்கு வாராது. ஆசார்யன் கண்வட்டம் விட்டால், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப் போமித்தனை. ஆசார்யனாவான், ஒட்டை ஒடத்தோடே ஒழுகலோடமாய், தன்னைக்கொண்டு முழுகுமவன்று. தன்னைக்கரையேற்ற வல்லனாய், தன்னையடைந்தாரையும் கரையேற்றவல்லனான ஜஞாநாதி, பரிபூர்ணனா யிருப்பானொருவன். ஆசார்யனுடைய ஜஞானம் வேண்டா பரிஷ்யனுக்கு; விக்ரஹமே அமையும். குருடுத்துயானத்துக்கு விஷம் தீருமாப்போலே ஆசார்யனை த்துயானித்திருக்கவே ஸம்ஸாரமாகிற விஷம் தீர்த்துக்கொள்ளலாம் என்று அருளிச்செய்வர்கள். ²⁸“குரோவஜ்ஞாய ம்ருத்யு: மந்த்ராவஜ்ஞா த்ரித்ரதா, குருமந்த்ர பரித்யாகீ, ரெளரவம் நரகம் வரஜேத்” என்றுமுண்டு.

அத்ருஷ்டமே தஞ்சமென்றிருப்பர்கள் நித்யமுக்தர்கள். த்ருஷ்டமே தஞ்சமென்றிருப்பர்கள் நித்யஸம்ஸாரிகள். முழுக்காவுக்கு த்ருஷ்டாத்ருஷ்டங்கள் செல்லாநிற்கச் செய்தே அத்ருஷ்டத்தை மறையவருவதொரு த்ருஷ்டமுண்டானால், த்ருஷ்டத்தை விட்டு அத்ருஷ்டத்தைப் பற்றுமவன் முழுக்கா. அத்ருஷ்டத்தை மறையவருவதொரு த்ருஷ்ட

முன்பானால் அத்துறீட்டுத்தை விட்டுத் துறீட்டுத்தைப் பற்றுமவன் நித்ய ஸம்ஸாரி. இப்போது தன்னுடைய அஹமர்த்துமறியலாவது இவ்விரண்டர்த்துமும் ஒரு எல்லை வந்தாலல்லது காணவேண்ணாது. அல்லாதபோது இருந்ததே குடியாக வென்றிருக்கவும், வைஷ்ணவர்கள் தூங்களும் தங்கள்படியாலே வைஷ்ணவர்களென்றிருக்கவும், ஒரு தட்டில்லை.

பரதவாபஹாரிகள் சைரவர். பேரூக்காபஹாரிகள் விஷயப்ரவனர். குணாபஹாரிகள் மாயாவாதி,கள். தானும் எம்பெருமானும் அறிய வைஷ்ணவத்வமுண்டென்று அறியலாவது, த்யாஜ்யமான சிலவற்றில் வந்தால் தானும் எம்பெருமானும் அறிய நசையற்றிருக்கையும், உபாதே,யம் யாதோன்று, அதிலும் வந்தால் தானும் எம்பெருமானும் அறிய நசையுண்டா யிருக்கையும். தே,ஸராந்தரமும், தே,ஹாந்தரமும் உண்டென்று அறிந்து படியத்தோடே கூட வர்த்திக்க அடுக்கும்.

நம் முதலிகளுக்கு ஒரு மூர்த்திநியதியும், ஒரு மந்த்ரநியதியும், ஓர் ஆசார்யநியதியும் உண்டு. அவையாவன:- பெருமானும், த்,வயமும், த்,வயத்தை முதலடியிலே அருளிச் செய்த மஹாபகாரகனான ஆசார்யனும்.

எம்பெருமான் முதலடியிலே ²⁹“கஷிபாமி” என்னும். புருஷகாரத்தை முன்னிடவே ³⁰“த,த,ாமி” என்னும். பின்பு ³¹“நயாமி” என்னும். அவன் ரக்ஷிக்கைக்குப் பரிகரம் ஆர்த்தியல்லதில்லை. இது குறைவற இருவர் ஸ்வரூபமும் குறைவறும். “படைப்பொடு கெடுப்புக் காப்பவன்” இத்யாதி. இத்தால் ருசிஜனகன் எம்பெருமானென்னுமத்தையும் ஸ்வவ்யதிரிக்த ஸ்வலபத,ார்த்த,மும் அவனாலே ஐந்யமென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. “இடைப்புக்கோர்” என்கையாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கும் “நான் நான்” என்கிற ப்ரஹ்மாதி,களன்றியே, மாதாபிதாக்களாக ப்ரமிக்கிறவர்களையும் சொல்லுகிறது.

ஆஹாரத்,வாரம் உபாதே,யம். விஹாரத்,வாரம் த்யாஜ்யம். ஆகையாலே, லஜ்ஜா புரஸ்ஸர நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. காலத்துக்கும், கர்மத்துக்கும், வேத,த்தில் பூர்வ பூக்த்திற் சொல்லப்பட்ட நாமத்துக்கும் ப்ரபன்னன் குடிமகனல்லன். ஆத்மவிஶ்வாஸ மும் அத்யவஸாயமும் உடையராய், க்ருதஜ்ஞராயிருப்பார்க்கல்லது படுக,வத், விஷயம் சொல்லலாகாது என்று பலகாலும் அருளிச் செய்வர். ஆசார்யவிஶ்வாஸமும், அத்ய வஸாயமும், தே,வதாந்தரபுஜனஸம்பந்துமறுகையும், நிலைநின்ற படுக,வதாபசாரம் பரிஹரித்துப்போரவும் வேணும். ஆசார்யனுக்கு இவனுபகரிக்குமதாவது:- அவன் தந்த வஸ்துவை நாற்சந்தியிலே வையாதோழிகை. படுக,வத்ப்ரஸாத,ம் படுக,வத ருசியைப் பிறப்பிக்கும். படுக,வத ருசி ஆசார்யாங்கி,காரத்தைப் பிறப்பிக்கும். ஆசார்யாங்கி,காரம் படுக,வத்ஸ்வீகாரத்தைப் பிறப்பிக்கும். படுக,வத்ப்ராப்தி தத் கைங்கர்யத்தைப் பிறப்பிக்கும். தத்கைங்கர்யம் விரோதி,நிவ்ருத்தியை அபேச,விக்திருக்கும். ஸ்சி,ஷ்யன் ஸத,ாசார்யன் பக்கல் பண்ணும் விஶாத,ஸ்ரவணம் ³²“ஸத,ா பஶ்யந்தி”க்கே அந்வயிக்கும். இவ்வர்த்தும் ஸத,ாசார்யன் ஸந்நிதி,யுண்டாகத் தோற்றும்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.